

Голився я на тиждень раз,-
І нікому й байдуже!
Приїхав Він, [17] віддав приказ:
"Голись щодня, Петро, бо гидкий дуже".
Отже ж, щодня я і голюся,
Аж пасока юшить із бороди;
То гребінцем чесавшись уколюся,
То, глянь — витягую з води
Гарячої свій палець,
Вже перетоплений на смалець.
Ходив до панночок, накинувши свитину...
"А що се, сучий сину? —
Загуркотав наш пан,-
Ану! мерщій лиш одягайся в жупан!"
Отже ж, з тої пори не я один, а й пані,-
Вона у кохті, я ж з ґудзиками в жупані,
Їмо, було, собі, як тільки в вікна світ,
Що іноді аж розіпре живіт;
Тепер Він догори все повернув ногами...
Нехай святий дух буде з нами!..

Тепер вже череду жене із поля дід,
А Він, гляди, тогді нас кличе на обід!
Бувало, смерклося,— то ми і до хропка,
Тепер тогді Він тільки збитень смокче,
Куйовдиться, не їсть і спать не хоче,
Бо поведенція московська, бач, така!
Ой, щоб вас! Ей, Андрію!
Сказав би щось, та не посмію...
Та вже ж побачимо, яку там цяцю
Ви привезли [18] за сю нам працю?
20 июня 1851 г., Полтава

[17] — Він — Лонгінов М.

[18] — ...яку там цяцю Ви привезли....— Очевидно, йдеться про якусь нагороду від А. Вагнера